THREE BLADES. ONE GILLETTE.

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

ÜÇ JİLET. TEK GILLETTE.

THE FAMILY · 04

Gerçekten sahip olduğumuz her şey — gürültüsüz, farkında olmadan — yine de ilerler.

Zaman gibi.

Sormaz. Uyarmaz.

Gelir.

Bir adı var: Kader.

Bir adam bir gün hatırlanacağına karar verdi.

Yerel olarak değil. Geçici olarak değil.

İnsanlık için.

Tek bir şansı vardı.

Amerika'da bir öğleden sonra yerden atılmış bir jilet aldı.

Şişe kapağını başka biri icat etmişti.

O başka bir şey gördü.

Bir ürünü geliştirmedi.

Bir hareketi yeniden yazdı.

Tıraş bir sisteme dönüştü.

Jilet kullan-at oldu.

İsim kalıcı oldu.

İnsanlar ürünü satın aldığında,

onun adını söylüyorlardı.

King Camp Gillette.

Mason.

The Human Drift'in yazarı, 1894.

Babam.

Bir madencinin ve soylu bir annenin oğlu.

Özenle büyütüldü. Sınırsız inşa edildi.

12 yaşında yetişkin adamlar ondan korkardı.

Şiddet yanlısı olduğu için değil —

tereddüt etmediği için.

Bir gece, sinemaya giderken,

kendisinden büyük bir grubun saldırısına uğradı.

Yalnızdı.

Kaçış yoktu.

Yerde bir jilet buldu.

Aldı.

İçlerinden birinin yüzünü çizdi.

Kaçtılar.

O an onu hiç terk etmedi.

On dört yıl sonra:

120 aday.

Tek bir kadro.

Üçüncü oldu.

İlk ikisi pazarlık etti.

O etmedi.

Gillette İtalya'ya girdi.

Ve 40 yıl kaldı.

Emekli olduktan sonra hiçbir şey değişmedi.

İnsanlar onu hâlâ sokakta durdururdu.

Hâlâ tanırlardı.

Adından değil.

Temsil ettiği şeyden.

Frega.

Gillette'in adamı.

Jilet.

Her pazartesi erkenden çıkardı.

Her cuma dönerdi.

Hiç şikâyet etmedi.

Hiç açıklama yapmadı.

O benim babamdı.

Bir gün birine, ona gerçekten benzeyen tek oğlunun ben olduğumu söylemiş.

Bunu yıllar sonra öğrendim.

Onun tarzı buydu.

Beyan yok.

Yalnızca yön.

19 yaşındaydım.

Askerlik.

Polis sınavını geçmiştim.

Mayıs 1985'te Napoli'de benimle buluştu.

Bir baba-oğul buluşması değildi.

İşle ilgili değildi.

Başka bir şeydi.

Bana tek bir soru sordu:

"Hayatınla ne yapacaksın?"

Baskı yok.

Tavsiye yok.

Sadece bu.

Kendime yedi gün verdim.

Sonra Gillette'e bağlı bir konsorsiyuma girdim.

Mümkün olan en alt görev.

En alttan başlarsın

tepeyi görmek istiyorsan.

On sekiz yıl.

Oraya ulaştım.

Sonra bir şey bitti.

Para değil.

Mevki değil.

İlgi.

Ben de ayrıldım.

Beni yeniden gördü, baş başa.

Çoktan emekliydi.

Beni durdurmaya çalışmadı.

Anladığını söyledi.

Bunun olacağını hep biliyormuş.

Çünkü ben de onun gibiydim:

öngörülemez.

Hep daha iyi bir şeye doğru ilerleyen.

30 Kasım 2003.

Annem Gillette'ten ayrıldım.

Ama DNA'yı kaybetmedim.

Üç hikâye.

Üç an.

Bu dördüncüsü.

1993'ten beri Masonluk.

Pisagor.

Ezoterik disiplin.

Ham taşı alırsın

ve onu ağırlık taşıyabilen bir şeye dönüştürürsün.

Zihin biler

yüreğin beslediğini.

Uluslararası bir yönetici oldum.

Dünyayı dolaştım.

Bir on sekiz yıl daha.

Sonra bir gün

yazmaya başladım.

Bir kitap değil.

İki değil.

On değil.

Elli değil.

Yüz değil.

1.600'den fazla.

Saymayı bıraktım.

Tanınmak istiyorum.

Ama kitap satmıyorum.

Erişim veriyorum.

Sistem beni nereye koyacağını bilmiyor.

Her şeyi bedavaya veren bağımsız bir yazar

bir kategori değildir.

Bir sorundur.

Sisteme saldırmıyorum.

Daha kötüsünü yapıyorum.

Ondan değeri çekip alıyorum.

Beni okuyorlar.

Ama beni yönetemiyorlar.

Bana fiyat biçemiyorlar.

Beni bir çerçeveye sokamıyorlar.

Kontrol edilemem.

Bir fiyatım yok.

Çünkü hiçbir şey satmıyorum.

Kader asla beklenmez.

Benim gibi.

Ama vardır.

Ve ben hâlâ ona doğru ilerliyorum.

Nando